

MANS LABAIS DARBS LATVIJAI

2017. gada 3. novembrī

Skolēnu eseju konkursam, ko *Auseklis* rīkoja Valsts kultūrkapitāla fonda atbalstītajā projektā *Ar saknēm Latvijā*, saņēmām 62 darbus no 14 izglītības iestādēm: Limbažu novada ģimnāzijas, Salacgrīvas, Staiceles, Alojas Ausekļa, Krimuldas un Limbažu 3. vidusskolas, Ozolmuižas, Garlība Merķeļa Lēdurgas, Umurgas, Vidrižu, Pāles, Lādezera, Baumaņu Kārļa Viļķenes un Krišjaņa Valdemāra Ainažu pamatskolas.

Paldies visām skolām par atsaucību, skolēniem – par interesantajām atziņām un aizkustinošajiem stāstiem, tāpat pedagogiem par savu audzēkņu pamudināšanu un iedvesmošanu! Skolēni šajos darbos

atklājuši gan savus nākotnes sapņus, gan pārdzīvojumus, varbūt pat dziļi sirdī glabātus noslēpumus. Lasot esejas, brižam gribējās pasmaidīt, bet dažbrīd acīs no saviļņojuma sariesās asaras – cik vienkārši un mīļi pusaudži un jaunieši raksta par savām mājām, ģimeni un mūsu Latviju – vienīgo visiem kopā sargājamo un lolojamo.

Lai esejas publicētu pilnībā, būtu jāizdod grāmata, tāpēc šajā avīzes pielikumā – tikai daļa no visiem darbiem, to fragmenti. Lasiet, priecājieties, ka tepat mums blakus ir skolēni, kuros ir tik patiesss un neuzspēlēts patriotisms, un vienlaikus padomāsim, kāds ir mūsu katra devums tēvzemei.

Piedzimt – tas nozīmē eksistēt. Atdzimt – tā ir tautas drosme un spēks. Latvijas un latviešu dvēseļu atmoda. Katra mazā dvēselīte un dzīvība ir daļa no Latvijas. Tas ir pats PIRMAIS katrā latvieša un patriota labais darbs Latvijai. Kā Raimonda Paula dziesmā teikts: – *Dzīve ir gara, mūžs ir īss...* Nevienš mūžs nebūs pietiekami garš, lai izzinātu un atklātu visu Latviju.

Bet sāksim ar mūžību. Katru dienu, katru brīdi mēs spējam gan vienatnē, gan kopā Latviju padarīt labāku, darot labus darbus. Ir tikai jāuzdod sev jautājums *Kāpēc es nevarētu palīdzēt šai kundzītei šķērsot ielu? Kāpēc es nevarētu iemest savu sīknaudu tajā ziedojumu kastītē pie kases?* Un šie ir tikai daži piemēri konkrētai rīcībai.

Mans labais darbs Latvijai ir būt patriotei, dzīvot un palikt savā dzimtenē, nest Latvijas vārdu pasaulē un stāstīt ārzemju draugiem, cik Latvija ir skaista un bagāta savā kultūrā, garā un spēkā. Šos darbus varam veikt mēs visi. Palikt, nevis aizbraukt, būt par patriotu, nevis dezertieri un pats galvenais – BŪT. Veidosim tādu Latviju, lai mēs tiešām spētu ar to lepoties! Būsim viens par visiem un visi par vienu, lai vienmēr sauktos par brīvu, neatkarīgu valsti! Paliksim šeit un kopā iesim uz priekšu! Būsim stipri un vienoti par Latviju!

Linda HIRTE,
Lādezera pamatskolas 7. klases skolniece

Kad es pabeigšu visas skolas, kuras esmu iecerējusi, vēlos radīt pati savu uzņēmumu. Arī tagad mazliet izmēģinu savas spējas, darbojoties Skolēnu mācību uzņēmumā *Filcīši*, kur kopā ar brāli gatavojam dažādus aksesuārus no filca. Tā man ir laba pieredze, tāpat kā darbs vecāku saimniecībā. Es zinu, ko nozīmē, kad ir kredīts, kad nemaksā par pienu, bet gotiņām vajag barību, traktoram degvielu. Zinu, kāds spēks un izturība ir vajadzīgi, lai noturētos un attīstītos. Zinu arī to, ka mani tuvinieki un ciema vīri 1991. gadā bija uz Bari-kādēm. Viņi izdarīja labu, lai mēs, latvieši, paši varētu izvēlēties, kā dzīvot un strādāt. Mani vecāki un vecvecāki savu izvēli ir izdarījuši. Man tā ir nākotne, bet es domāju, ka zinu – tas būs mans labais darbs Latvijai. Būšu uzņēmēja. Ar sava uzņēmuma izveidi radīšu jaunas darbavietas Latvijas iedzīvotājiem, jo to trūkums ir iemesls, kāpēc jaunieši aizbrauc no Latvijas. Ja būs, kur strādāt un normālas algas, tad būs latvieši, kuri atgriezīsies, un būs, kas pārdomās, vai aizbraukt no Latvijas. Strādājot savā uzņēmumā, noteikti iesaistīšos arī sabiedriskajā dzīvē.

Dažreiz pati nesaprotu, kas mani iekšā saka: tā ir tava tēvzeme, nepadodies un dari visu, ko vien vari, lai dzīve Latvijā mainītos uz labu.

Laura ZĀKE,
Pāles pamatskolas 9. klases skolniece

Mans sapnis ir palikt Te. Mājās. Kā es mīlu sniega kupenām pilnās ziemas, kad paņemšu slēpes un kopā ar suņiem dodos uz mežu, kur varu ienirt neapraktāmi skaistajā ziemas pasaku valstībā. Vasaras nakti, kad saule tik tikko norietējusi, un, iznākot no vecāku celtās pirtiņas, iebrienu miglā, slapjajā zālē un sajūtu katru mazo kukaiņi, zāles stiebriņu, zemes vibrāciju un mieru. Miers ir arī salasītājā sēņu spainī un ābolu grozā. Jā, un pat kartupeļus rakt es mīlu. Savādi, jums tā nešķiet? Ne gluži Virzas *Straumēni*, bet tomēr kas īpašs – manas mājas. Manas, manas ģimenes, senču garu un neviena cita. Pat tad tās nebija svešas, kad oma bija Sibīrijā un padomju laikos te bija daudzdzīvokļu nams ar izgāztuvi pagalmā, pagrabā un krūmos. Arī tad tās bija manas mājas, kaut nebiju vēl dzimusi, un likumīgi te nevienam nekas nepiederēja.

Pirms desmit gadiem ļoti vēlējos, lai manā pagalmā plīvotu sarkanbaltsarkanais karogs. Šogad pavasarī kopīgiem spēkiem ar ģimenes draugiem tas notika – nu garā baltā mastā tas plīvo. Varbūt tas nav nekas dižs, taču ļoti nozīmīgs notikums man. Kaut arī mums ar māsu ir palaimējies piedzimt brīvā Latvijā, līdz šim īsti neapzinājos tādus glificētus vārdus kā *dzimtene, patriotisms, latviskums*. Protams, neizpalika skolas domraksti, projekti un pasākumi, taču tas viss bija tikai tāpēc, ka tā vajadzēja.

Tagad es saprotu. Noliekot malā politiku, lozungus, cilvēku pūļus un svarīgās uzrunas, viss top skaidrs. Esmu es, mana zeme un māja – kopā. Nesamāksloti vienkārša un skaista divvientulība starp ziedošām ievām, upi, siena plāvu, pārkonu, jāņuzālēm, dzērviu kliezieniem septembra naktīs, pēdējām kļavas lapām, kas krīt kopā ar paukšķošām zīlēm un kastāņiem, pirmo sniegu, zvaigžņoto nakti, sajaukušos egļu un pīrāgu smaržu.

Manas mājas ir mana bērnība, tagadne un, cerams, arī nākotne. Ļoti vēlētos šeit dzīvot, priecāties, raudāt un nosīrnot. Varbūt arī Latvijas sirsnīgai nedaudz siltāk kļūs, zinot, ka man dārga ir kāda niecīga daļiņa no tās; maza paradīze, sīks labo domu kamolītis – manas mājas, ko kopšu, mīlēšu un kurās vienmēr gribēšu atgriezties.

Arta BĀRDA,
Alojas Ausekļa vidusskolas 12. klases skolniece

Katram tas labais darbs Latvijai ir citādāks – kādam tā ir talkošana aprīlī, citam brīvprātīgais darbs zupas virtuvē. Ko daru es? Sagaidu tūristus gan no Latvijas, gan tālākām valstīm un stāstu par Brīvzemnieku pagasta un Puikules vēsturi. Vasarās brīvprātīgi strādāju Puikules muižā par gidu, iepazīstinot interesentus ar tuvākās apkārtnes vēsturi un dižojos ar vietējām vērtībām. Septembra sākumā pie mums viesojās fon Klotu ģimenes dārznieka mazdēls Pēteris Briedis, kurš nu jau ir kungs cienījamais gados. Viņa acīs bija aizkustinājuma asaras, kad stāstījām par muižas parku, ko veidojis viņa vectēvs, un par to, ko gan vietējiem, gan ceļotājiem šī vieta nozīmē. Muiža man bijusi tuva, kopš sevi atceros, tādēļ visiem ar lepnumu stāstu, kā meklējam brīvprātīgos un kā no parkā izzāgētajiem ošiem veidojam soliņus, lai atgādinājums par bijušajiem laikiem paliktu vēl dažus gadus. Pati ar lepnumu dodos uz pagrabu un bēniņu tīrīšanas talkām, kur atrastās mantas notīrām, atjaunojam un izliekam izstādēs. Bieži sanācis strādāt arī tad, kad darbalaiks vēl nebija sācies, jo cilvēki speciāli braukuši uz Puikuli.

Sevi varbūt nedēvētu par lielu Latvijas patrioti, drīzāk gan tautas un vēstures fani. Apbrīnoju drošsirdīgos latvju strēlniekus, kuri devās nāvē brīvas Latvijas dēļ, cienu šeit palikušos latviešus, kuri pat nedomā pamest tēvu zemi. Ne viss ir zelts, kas spīd, un brīvības idejas, iespējams, nav tādas, kā tās no malas šķiet. Esmu lepna, ka man ir laimīgi gadījies piedzimt latvietei, kura ar lepnumu var stāstīt gan par visas latvju tautas, gan arī par muižas vēsturi. Zeltu pie mums varbūt arī nevar atrast, bet mēs varam stāstīt par zelta gadalaiku, kādu nekur citur redzēt nevar.

Paula Marta KALNIŅA,
Limbažu novada ģimnāzijas 11. klases skolniece

Katrs labais darbs Latvijai ir svarīgs neatkarīgi no tā apjoma, ja tas tiek darīts nesavtīgi un apzināti. Lai Latvija attīstītos un plauktu, nepietiek tikai ar piedalīšanos pāris ikgadējos pasākumos (piemēram, Lielajā talkā), par kuru apmeklēšanu visai pasaulei centīgi paziņojam sociālajos tīklos. Latvijai jābūt katrā darbībā, ko veicam, un vārdā, ko sakām, jo tikai tad tai ir cerība un tiesības izdzīvot katastrofā, ko saucam par *mūsdienu pasauli*.

Es apzināti un ar godu to arī daru. Katru reizi, kad nopērku latviešu, nevis poļu tomātu, kad aizrādu par nevajadzīgu valodas piesārņošanu, kad eju uz deļošanas mēģinājumu, kad izslauku kāpņutelpu, kad neatsaku, ja kāds lūdz palīdzību, kad lepnī, galvu pacēlis, dziedu līdz latviešu dziesmām korī vai ikdienā, es to daru nevis sev, bet Latvijai.

Esmu vienkāršs cilvēks, bet Latvija – tas ir skaistums, tās ir atmiņas, tas ir stāsts, apziņa un asinis. Brīvdienās mežos stādot kokus, domāju ne jau par to, cik man samaksās, bet par to, ka vēl ilgi pēc manis šie koki še būs, un tie būs Latvijai. Lai mani bērni un viņu bērni var šo koku ielokā ieelpot un sajūst. Sajūst to varenību un mīlestību, kas tur ir ielikta un izaudzīnāta. Lai viņi sajūt tos cilvēkus, tās domas, tās rokas, kas šo varenību viņiem ir atstājuši, un lai šo sajūtu savās sirdīs saglabā mūžīgi. Kamēr šī sajūta būs viņu sirdīs, tur būs arī Latvija. Ierakstam pasē nav nozīmes, ja trūkst šīs apziņas, šīs sajūtas.

Mans labais darbs Latvijai ir katrā pēc omes receptes ceptajā pīrādzīnā un kūkā, katrā anekdotē, katrā padomā, katrā vārdā, ko uzklāsu, katrā iekurtajā jāņugunī. Ir svarīgi saglabāt tradīcijas un cildināt savu zemi, tautu, jo tradīcijas nav pelnu pie-lūgšana, tradīcijas ir uguns izplatīšana. Un to es cenšos darīt ikdienas gaitās – piemest pa pagalītei latvju uguni, lai tā rāda pasaulei, cik tā varena, un silda katru, kam rodas iespēja ar to saskarties, un lai šo siltumu cieta, neaizmirst un dāvina citiem, jo tā šī uguns kļūs aizvien varenāka un nemūžam neapdzīsīs. Ne jau atzinības vai pašlepnuma dēļ es to daru, bet lai jebkuram, arī pats sev spogulī, acīs skatoties, uz jautājumu *Kas tu esi?* varu nešaubīgi un ar godu atbildēt – latvietis.

Nīls Gusts ŠULCS,
Limbažu novada ģimnāzijas 10. klases skolnieks

Sāku domāt par to, ko vēlos vairot savā zemē, un atbildu – patiesu smaidu apkārtējo cilvēku sejās. Aptuveni pirms gada uzzināju un piedalījos labdarības projektā senioriem *Engēļa pasts – arī vecie cilvēki sapņo!*, kurā nejausi izvēlētam personām Latvijas pansijās sūtīju laba vēlējumu skaistā apsveikuma kartītē. Ar saviem klasesbiedriem un audzinātāju jau trešo gadu Ziemassvētku laikā brauksim uz Ur-gas veco ļaužu pansionātu, kur sniegsim mazu, bet patiesu koncertu ar dziesmām dvēselei. Es uzskatu – ja mūsu spēkos ir padarīt kāda cilvēka ikdienu gaišāku un sirdi priecīgāku, tad kāpēc gan to nedarīt? Nesen kopā ar mammu saskaldīju kaimiņienes malciņu, ko salikām šķūnītī, ar draudzeni palīdzēju vecāka gadagājuma cilvēkam uz māju aiznest smagas somas. Dažiem tas liksies pašsaprotami, taču domāju, ka katram sirdī aug sirsniņa, kad runā ne tikai viņa vārdi, bet arī darbi.

Es dzīvoju savā mazajā pasaulē, ko dēvēju par mājām, un tā ir Latvija – mana dzimtene, un nebaidos teikt, ka ar to lepojos. Runājot par nākotni, nevēlos solīt, bet ļoti ceru, ka dzīve nekad mani nepiespiedīs pārcelties uz kādu citu valsti, jo šeit man ir mīla katra taka, kuru dzīves laikā esmu minusi. Apzinos arī to, ka esmu tikai maza daļiņa no savas zemes un viena nespēju visu padarīt labāku, tāpēc vēlos, lai cilvēki mani sadzird un saprot, ka jāsaudzē mūsu zaļie meži, ziedošās lauku sētas un dzidrie ezeri, lai tie paliktu tikpat skaisti, kādi bijuši līdz šim. Kopīgiem spēkiem cienīsim to, kas mums ir dots, lai arī mūsu bērni spētu sajust trīs Latvijas zelta zvaigznes savās saujās!

Kristīne KALNMAČA,
Alojas Ausekļa vidusskolas 12. klases skolniece

Mani labie darbi ir mans vaļasprieks. Man šķiet, ka rokdarbu un zīmēšanas prasmes, kā arī patika un prieks nodarboties ar to nāk no senčiem. Mans vecvectēvs bijis labs zīmētājs. Savukārt viņa vecākiem Staicelē bijis krogs, vecvectēva mamma bija mājsaimniece, kura gatavoja krogā ēdienus un bijusi pieprasīta šuvēja. Mana vecvecmāmiņa bija liela rokdarbniece, kura dibināja aušanas pulciņu Staicelē, kas tagad ir Tautas lietišķās mākslas studija. Arī manai mammai patīk adīt un aust.

Brīvajos brīžos labprāt zīmēju, esmu pabeigusi mākslas skolu, kur mācījos piecus gadus. Lai saņemtu diplomu, bija jāveido diplomdarbs, kas tagad redzams Staiceles muzejā pie sienas.

Jaunākajās klasēs es 1. septembrī vilku savu tautastērpu. Mamma agri no rīta uzpina rudens puķu vainadziņu, lai es izskatītos kā īsta tautumeita. Man tas ļoti patika! Patīk man arī tautastērpu uzvilkt svētku reizē un tā valkāšana, manuprāt, ir Latvijas kultūras mantojums.

Man liekas, ka viss, ko daru, ir mani labie darbi Latvijai. Ne katrs mācēs uztamborēt vai uzadīt tādu sedziņu kā es, uzzīmēt tādu puķi, kā to māku es! Dzimtas mājās, kur dzīvoju, skatos uz savas vecvecvecmāmiņas un vecvecmāmiņas darbiem, apbrīno-dama tos. Vēsos rudens vakaros ietinos mammas austajā lielajā lakatā. Gan jau es arī, kad izaugšu, mācēšu tāpat!

Meldra ZĀLAMANE,
Staiceles vidusskolas 7. klases skolniece

Ir ļoti grūti izdomāt, ko atstāt dāvanā Latvijai, kas atgādinātu par mani. Tas var būt kāds labs darbs, dziesma vai deja. Šķiet – ir jau tik daudz labo darbu izdarīti, tik daudz dziesmas izdziedātas un dejas izdejas, un vienīgais, ko varu, ir izdomāt ko īpašu, kas atgādinās tieši par mani. Es dāvinātu jaunu kompozīciju – dziesmu. Tā nebūtu ierasta – šajā kompozīcijā tiktu attēlotas Latvijas dabas skaņas, iekļauts kāds no suitu sievu dziesmu motīviem, kā arī spēcīga daudz balsība, caur kuru sajustu Latvijas spēku. Savukārt jaunrades deja būtu kā rituāls, kurā atklātu mums ierastos ornamentus. Iespējams, šī deja nebūtu nekas īpašs, bet katrs horeogrāfs savā darbā atklāj savu rokrakstu, lai skatītājs varētu rast prieku. Esmu šādas dejas dejojais, un tās aizrauj latvisko dvēseli – mīlestība pret savu zemi un arī interese par latvisko spēku, ko mēs spējam izdarīt, dejas dejojot vai dziesmas dziedot. Varbūt grūti aptvert, ka tieši rituālās dejas spēj cilvēkam dot lielu spēku, jo paver citu skata punktu uz vēsturi. Nez vai es ar savu dziesmu un deju viens pats daudz ko panāktu, taču kopā (to zinu pavisam noteikti!) variotu piederību SAVAI zemei, savam sarkanbaltsarkanajam karogam.

Ints MANČASS,
Limbažu novada ģimnāzijas 11. klases skolnieks

Viens, divi, trīs... Šis nav, četri... Tas varētu būt, tomēr... Nē, izklausās pēc lietuvieša. Četri no sešiem dzestrajā rudens rītā autobusa pieturā ir latvieši, ieskaitot mani. Ir agrs, no gaisa nāk neliels lietuss, vairāk gan līdzinās miglai. Tāds smagnējs un mikls gaiss, jūtu, ka sāk sūkties cauri drēbēm.

Šorīt salīdzinoši maz braucēju. Parasti pieturā vēl stāv mana kaimiņiene ar mazo meitiņu, abas igaunietes. Ieradās šurp darba dēļ. No blakus mājas vēl ir viens krievu puika. Spēlējot savā mobilajā telefonā spēlīti, viņš mūždien lamājas, vienmēr sabojā labo omu, tāpēc priecājos, ka šorīt viņa nav. Vēl ir kāds vīrietis, kurš dzīvo pāris māju tālāk. Ap gadiem 20, ļoti glīts, pēc skata spānis, turks, nevaru īsti pateikt. Nesen uz manu rajonu pārcēlās somālietis. Ierakstīju *Google* – Somālija. Interesanti, ko šeit dara puisis no Āfrikas austrumiem? Gluži piķa melns, biezi, čirkaini mati. Un ko šeit dara lietuvietis? No šejienes līdz Lietuvai teju puse Latvijas jāizbrauc. Bet varbūt tikai darījumus pa telefonu kārtu lietuviski? Nē, vaibsti arī latvietim neraksturīgi. Paskat, autobuss pēc septiņu minūšu kavēšanās arī beidzot nolēmis ierasties!

Notīru aizsvīdušo logu ar piedurkni. Laikam piemirkušās drēbes sāk izgarot. Ieraugu karavīru stalti stāvam pie Brīvības pieminekļa ar sarkanbaltsarkanu karogu rokās. Un tad vēl vienu tādu pašu, un vēl pāris bez karogiem... Vai, cik viņu te daudz! Pareizi, šodien taču pēcpusdienā parāde, kā jau ik gadu 11. novembrī. Nākšu ar draudzenēm skatīties. Ak, es aizmārša! Šodien jānodod dzejolis par Latviju, vakar neuzrakstīju. Jāpajautā māsām parizietēm, varbūt viņas var ieteikt kādas rindas, lai vismaz četriniekam pietiktu, līdz izlabotu. Nedaudz aizdomājos, saprotu – ko gan viņas var man pateikt, dvīnes taču nav savā dzimtenē. Viņas nevar palūkoties ārā pa logu un ieraudzīt savu zemi, par ko cīnījušies viņu senči, bagātos laukus, kur pašas spērušas pirmos soļus, senās, krāšņās ēkas, kas celtas viņu tautas sviedros un apņēmībā, bezgalīgos mežus, klajumus, upes, ezerus un vēl daudz ko citu, kas radies un ir tikai Latvijā, kas nav atrodams nekur citur. Ne šīs divas māsas, ne sprogainais somālietis, ne sarunā aizrāvēis lietuvietis, ne pārējie manas apkaimes citas nacionālītātes pārstāvji nespēj novērtēt acīm redzamo, rokām taustāmo un ausīm saklausāmo, to pašu vienkāršāko, taču tai pašā laikā unikālo – mūsu Latviju.

Es ticu, ka ir grūti atrasties tālu prom no dzimtajām mājām. Tāpēc mēs varam būt lepmi un pateicīgi, ka varam dzīvot savā valstī, savās mājās. Un vislabākais, ko varu dot Latvijai, ir ***būt latvietei.***

Emīlija Paula KROGZEME,
Limbažu novada ģimnāzijas 10. klases skolniece

Sāksu ar to, ko jau no mazotnes dāvāju Latvijai: es dzīvoju Latvijā, runāju latviešu valodā, deju latviešu tautas dejas, atzīmēju Latvijas svētkus un piedalos pasākumos, kas padara Latviju zaļāku. Esmu ļoti pateicīga Dievam par to, ka uzaugu ģimenē, kas mīl Latviju. Nēkad no saviem mīļajiem neesmu pat izdzirdējusi domu par to, ka vajadzētu braukt prom no Latvijas. Manā ģimenē īpaša nozīme ir latviešu tautas dejām. Dejojām visi, un pat nevaram iedomāties kādus Vispārējos latviešu Dziesmu un deju svētkus skatīties no malas. Es ne tikai pati deju, bet arī vadu dejošanu bērniem. No agras bērnības atceros, kā katru gadu atzīmējām latviešu svētkus. Īpaši spilgtas manās atmiņās ir Latvijas dzimšanas dienas. Vienmēr tiek pagatavota īpaši kūka, kas šogad būs sarkanbaltsarkana ar uzrakstu *Latvijai 99*.

Pašlaik vēl dzīvoju kopā ar mammu, tēti, māsiņu un brāli, bet aiz kalniem nav laiks, kad sāksu savu dzīvi. Aktuāls temats jauniešiem šobrīd ir par dzīvi ārvalstīs. Nevar nepieņemt, ka ārpus Latvijas ir daudz vieglāk atrast vienkāršu darbu ar labu atalgojumu un dzīvot zaļi. Bet vai nauda dzīvē ir pats galvenais? Mani nākotnes plāni ir dzīvot un strādāt tepat Latvijā. Par to pat nešaubos. Atceros, kā mani vecāki teica: – *Mēs gribējām trīs bērnus – vienu mammas vietā, vienu tēta un vienu Latvijai.* Arī es vēlos vismaz trīs bērnus, kuriem tālāk nodot Latvijas vērtības – valodu, dziesmas, tautas dejas, svētkus un visu pārējo, ko man devuši vecāki un vecvecāki.

Krista MUCIŅA,
Salacgrīvas vidusskolas 11. klases skolniece

Mans labais darbs Latvijai. Kāds tas ir? Ikdienā neaizdomājos, ko esmu devusi savai dzimtajai zemei – Latvijai. Šis nopietnais uzdevums lika man apsēsties pie kādas krāsainas kļavas stumbra un klusumā padomāt. Nēkad tā īsti nebiju domājusi par šādu tēmu. Sākumā likās, ka nekas tāds ievērojams nav paveikts. Jā, es dzīvoju, priecājos, mācos un esmu, daru mazas lietas Latvijas labā. Labi pārdomājot, atbilde uz jautājumu man bija tepat, jo, domājot par Latviju, man ir trīs nozīmīgi vārdi: cienīt, atbalstīt, mīlēt.

Jau bērnībā man ir mācīts cienīt to, kas man dots. Cienīt draugus, ģimeni, valsts simboliku, kultūru, tautas tradīcijas, arī ienaidniekus. Es cienu Latviju tik ļoti, cik stipri mīlu savu mammu, tik ļoti, cik mīlu dzīvi, tik ļoti, cik esmu laimīga, dzīvojot Latvijā. Tas nav pienākums, bet gan patiesas jūtas, jo kā var necienīt to, no kurienes esi nācis, kur dzimuši un auguši mani vecāki. Šo darbu – cienīt savu valsti – man iemācīja vecāki. Paldies viņiem par to!

Man šķiet, ka Latvijai esam vajadzīgi mēs, atbalstītāji, bet mums – Latvija – mūsu balsts, lai nenokristu, nepazaudētu sevi, pārvarētu bailes un šaubas, mācītos balstīt viens otru, kad tas nepieciešams. Šo darbu – atbalstīt savu valsti – man iemācīja mani draugi. Paldies viņiem par to!

Un tagad pats galvenais – mīlestība. Mīlēt savu valsti, kāda tā ir, tas ir vislabākais darbs, ko varu dot savai zemei – Latvijai. Mīlēt no visas sirds. Man šie vārdi nav tukšas frāzes, jo savu mīlestību izrādu zīmējumos, izdziedātajās dziesmās, izteiktajos vārdos, valsts svētkos un domās, vēlot laimi Latvijai. Vai tas nav labs darbs? Ir. Šo darbu – mīlēt savu zemi – es mācos pati.

Esmu pabeigusi rakstīt. Kļava manī noraugās, dāvā kādu sārtu lapu. Varbūt arī domā par Latviju, vietu, kur dziļi laidusi saknes, un tagad, rudenī, pateicībā iepriecina visus ar košajām krāsām. Arī es jūtos pacīlāti priecīga un nedaudz satraukta, jo tik bieži nedomāju par tādām lietām. Ceru, ka nekas nemainīs manas domas – cienīt, atbalstīt, mīlēt Latviju arī turpmāk.

Laura NAZAROVA,
Ozolmuižas pamatskolas 9. klases skolniece

Mans labais darbs Latvijai būs dāvana Likteņdārzam. Tā kā man ļoti patīk gatavot dažādus priekšmetus no koka, es varētu izgatavot un uzdāvināt Likteņdārzam lielu Latvijas kontūru, kurā izgrebtu visas latu jubilejas monētas. Mans darbs būs vismaz divus kvadrātmetrus liels, gatavots no ozola – visspēcīgākā koka. Tajā būs attēlotas, izgrebtas visas 24 latu monētas, piemēram, laisis, stārķis, pakavs, skurstenšlauķis, varde, pūcessakta, priedes čiekurs, alus kauss, kokle, ezītis un citas. Gribētu, lai cilvēki apstājas un, redzot manis attēloto, atcerētos pasaku par drosmīgo Sprīdīti, uzzinātu, kas ir pūcessakta, ka ir latviešu tautas ticējums par skurstenšlauķi – laimes nesēju. Daudzi no šiem stāstiem, tāpat kā pašas monētas, sāk aizmirsties. Iztēlojos, ka katru no monētām varētu izgaismot un, piespiežot uz lata attēla, dažādās pasaules valodās atskanētu interesants stāstījums par to. Tā ne tikai mēs paši, bet arī citvalstu tūristi uzzinātu par mūsu tautas vēsturi un vērtībām.

Raivis Dāniels BRUTĀNS,
Pāles pamatskolas 8. klases skolnieks

Patiesību sakot, prieks mīt sīkumos, tāpat kā labi darbi. Es noteikti izdarīšu labu darbu Latvijai nākotnē, vairotot tās iedzīvotāju skaitu, veidojot ģimeni šeit – Latvijā. Ķeršos klāt pie katras iespējas sevi pilnveidot, attīstīt, izglītot. Es daru to jau tagad, līdz ar to Latvijā ir vairāk daudzpusīgu, talantīgu, zinošu un visādā ziņā spējīgu jauniešu. Kad man būs sava ģimene un bērni, es viņiem mācīšu cienīt Latviju ar tās tradīcijām, kultūru, stāstīšu par mūsu mazās, spēcīgās valstiņas vēsturi, kas man sirdij tuva un liek justies lepnai par savu tautu, un, protams, mācīšu pareizi lietot latviešu valodu. Tādā veidā neļaujot Latvijai, tās kultūrai un vērtībām pazust. Kamēr mums būs cilvēki, kas spēj patiesi cienīt un mīlēt savu valsti, rūpēties par tās labklājību, vairot labus darbus Latvijā, mēs nepazudīsim. Mēs iesim tikai uz priekšu un augšu.

Viktorija VĒVERE,
Krimuldas vidusskolas 10. klases skolniece

Ja tev jautātu, kas ir Latvija, kāda būtu tava atbilde? Man Latvija ir cilvēki. Cilvēki ar lielu sirdi, gaišām domām. Bet ir arī cilvēki, kuru domas nelido tālu, kuru skatiens apstājas pie dubļiem uz kurbēm. Viņi zaudējuši prieku, jo dzīve, iespējams, nodarījusi pāri. Tieši tu vari viņiem palīdzēt!

Kad biju maziņa, mans dzīvesprieks bija neizsīkstošs. Es vienmēr centos kādu iepriecināt vai palīdzēt un bieži vien galu galā tikai traucēju. Kādu dienu mēs ar vecākiem atgriezāmies mājup, un es pa mašīnas logu uz ceļa ieraudzīju sabrauktu suni. Sāku skaļi saukt, lai vecāki apstājas, un, apskatījusi nabaga sunīti, pierunāju viņus paņemt ievainoto uz mājām. No sākuma gan mamma, gan tētis teica, ka nevarot to pieļaut, jo mājās taču esot maz vietas, bet beigās mazā Vika panāca savu. Džeiks, kā es viņu nosaucu, iespaidojoties no amerikāņu filmas, ātri izveseļojās, un es viņu no visas sirds iemīlēju. Mēs rotaļājāmies un pavadījām kopā brīnišķīgas dienas!

Kādu dienu uz afišu staba pamanīju Džeika attēlu. Tētis teica, ka saimnieks izmisīgi meklē savu pazudušo suni. Šis cilvēks dzīvoja vienatnē otrā pilsētas galā un bija diezgan drūms. Vispirms domāju, ka suns ir mans un es to nevienam neatdošu. Tomēr vēlāk apjautu, ka Džeiks tam vecajam vīram, iespējams, daudz vairāk vajadzīgs nekā man, jo tas ir vienīgais, kas spēs saimnieka dzīvī ienest kaut nedaudz prieka. Tā nu atvadījos no Džeika, un man ap sirdi palika labi, bet, ja tā pavisam godīgi, tad arī mazliet vientuļi.

Dārgais lasītāj, vai esi aizdomājies, kāds ir tavs labais darbs Latvijai? Sakopt pagalmu, piedalīties vēlēšanās vai godprātīgi strādāt? Iespējams, tu esi mazs bērns un tavā varā ir tikai smilškasties piederumi, bet tev nav jādara nekas liels, tikai klausī savai sirdij, un tā tevi vedīs īstajā virzienā!

Viktoriya ZARETSKAYA,
Limbažu novada ģimnāzijas 10. klases skolniece

Nākotnē plānoju studēt medicīnu un būt ārsts. Man ir svarīgi mācīties Latvijā, jo uzskatu, ka mūsu valstī var iegūt ļoti labu izglītību, un ikvienam latvietim vajadzētu palikt strādāt Latvijā. Kāpēc izvēlos medicīnu? Mani tā interesē, es vēlos palīdzēt cilvēkiem, kam ir veselības problēmas. Gribu palīdzēt saviem vecvecākiem, savai ģimenei. Man jādoma par to, ko pēc ārsta apmeklējuma stāsta mana omīte, ko lasu internetā un redzu televīzijā. Ir tik daudz gadījumu, kad pat es, 9. klases skolnieks, saprotu – tā nav pareizi! Medicīnā būtu daudz kas jāmaina. Latvijā es domāju palikt, jo te ir mana dzimtene, te dzīvo mana ģimene, draugi un radi. Mācīties un strādāt Latvijā, veidot ģimeni un audzināt bērnus, iekārtot savu māju un dārzu – šie būs mani labie darbi Latvijai. Darot labu sev, darīšu labu citiem. Arī Latvijai.

Ilmārs PIKŠENS,
Pāles pamatskolas 9. klases skolnieks

Esmu dzimis Latvijā, mazā, skaistā pilsētā Limbažos. No bērnības atceros savas mīkstās spēlītiņas, rotaļas bērnudārzā. Atceros, kā atzīmējām Latvijai svarīgas dienas. Kā ar ģimeni svinējām svētkus, kas parasti notika sveču gaismā. Spilgti atmiņā iespiedies pasākums, kur daudzi jaundzimušie iet ar lāpām un karavīri stalti soļo. Tad es neapjautu tā visa nozīmi.

Tikai laika gaitā, mācoties skolā, sapratu, kāpēc jāatceras nozīmīgi datumu un kāpēc Latvija jāaizstāv. Tādēļ iesaistījies Jaunsardzē. Kad biju mazs, iedomājos, kā piedalīšos lāpu gājienā. Tagad esmu jaunsargs un katru gadu 11. novembrī Limbažos tajā piedalos. Lāčplēša dienā man ir uzticēts nest ne vien savas vienības karogu, bet 2016. gadā bija gods nest Latvijas karogu. Visvairāk lepojos ar to, ka vienīgais no savas jaunsargu vienības izturēju atlasu un pērn 18. novembrī piedalījies militārajā parādē 11. novembra krastmalā Rīgā. Šos sasniegumus es uzskatu par saviem labajiem darbiem Latvijai, jo ne katram ir iespēja piedalīties šādā mēroga pasākumā un prezentēt savu valsti. Ļoti centīšos, lai arī šogad būtu starp tiem jauniešiem, kuri soļo militārajā parādē Rīgā Latvijas dzimšanas dienā.

Sasniedzot pilngadību, iesaistīšos Zemessardzē. Pēc mācībām vidusskolā vēlos iestāties Nacionālajā aizsardzības akadēmijā. Pašreiz mans uzdevums ir mācīties un iegūt pēc iespējas vairāk zināšanu, lai es varētu lepoties ar Latviju un lai Latvija varētu lepoties ar mani labajiem darbiem.

Kristaps DREIMANIS,
Limbažu novada ģimnāzijas 10. klases skolnieks

Neteikšu, ka esmu vispatriotiskākais latvietis, bet esmu uzticīgs un labestīgs savai tēvzemei. Ja tā padomā, es savai valstij neesmu devis neko, kas padarītu to plašāk pazīstamu pasaulē. Neesmu uzlabojis ne tās ekonomisko, ne politisko stāvokli. Pagaidām... Taču esmu stādījis kokus piecus gadus pēc kārtas, jo mūsu klase jau no 6. klases aktīvi sadarbojas ar AS *Latvijas Valsts meži*, un mežziņa Jāņa Vildes vadībā esam sastādījuši vairākus tūkstošus mazo eglīšu un priedīšu. Es cenšos vairāk pārvietoties ar kājām un velosipēdu, lai neradītu lieku CO₂ piesārņojumu, nemēsloju vidi ar atkritumiem, kā arī ziemā atstāju mežā burkānus un citus dārzeņus, lai zaķiem un citiem dzīvniekiem ir ko ēst aukstajā laikā.

Pēc vidusskolas plānoju studēt biotehnoloģijas un, iespējams, radišu kaut ko, kas dos kādu labumu cilvēkiem. Varbūt izdosies nest Latvijas vārdu pasaulē. Tagad, kad esmu pilngadīgs, gatavojos iesaistīties asinsdonoru kustībā, lai palīdzētu cilvēkiem, kam tās nepieciešamas.

Ritvars ZĀLĪTIS,
Limbažu 3. vidusskolas 12. klases skolnieks

98... Skaitlis ir liels. Prātoju par to, kāda mana dzīve būtu 98 gadu vecumā, bet par to varu tikai sapņot. Par Latvijas 98 gadiem gan zinu daudz, skolā mācoties un papildus interesējoties. Es prātoju, ko esmu īpašu izdarījis Latvijas labā, bet šis ir grūts jautājums. Varbūt nemaz nav vajadzīgi lieli darbi, lai padarītu Latviju labāku? Varbūt pietiek ar valodas cienīšanu un saudzēšanu no draudīgajiem vārdiem, kas var pārņemt mūsu valodu, vajadzētu nepiemēslot un sakopt mūsu zemi, kurā dzīvojam, un ar cieņu izturēties pret visiem tautiešiem, jo esam maza tauta. Vajag būt stipriem kopā.

Par nākotni man ir skaidrs, ka palikšu Latvijā un darīšu visu iespējamo, lai padarītu ar darbiem to labāku. Ļoti vēlos, lai arī mani bērni, mazbērni un nākamās paaudzes lepotos ar to, ka dzīvo Latvijā. Latvija ir un būs mana tuvākā vieta uz šīs Zemes, un es par to rūpēšos gan ar lieliem, gan maziem darbiem. Drīz tai apritēs vesels gadsimts, bet es vēlos, lai šis skaitlis būtu bezgalīgs kā mana mīlestība pret Latviju!

Mārcis MAGONE,
Limbažu novada ģimnāzijas 11. klases skolnieks

Mans labais darbs, un pie tam Latvijai – diez kāds tas varētu būt? Un tad es nosapņoju, ka mans labais darbs varētu būt iestādīti 100 koki līdz 2018. gada 18. novembrim. Par katru gadu – viens koks. Tāds darbs padarītu apkārtni zaļāku un gaisu tīrāku. Viss pār šo darbu jau esmu sācis darīt – kopā ar klasi piedalījāmies eglīšu stādīšanā, jo mana skola ir iesaistījusies *MammaDaba* aktivitātēs. Tad gan prātā nenāca skaitīt, cik kociņu iestādīts, jo baudīju pašu procesu – pirmo reizi darīju kaut ko tik svarīgu un paliekošu, bet, strādājot pāri ar Gastonu, iestādījām diezgan daudz. Ai, kā tagad tas skaitlis noderētu, un, visticamāk, mans simtnieks jau ir iestādīts.

Bet par konkrēto sapni un manu devumu Latvijas simtgadei. Man tomēr ļoti gribētos realizēt šo ideju, to atbalsta arī mana ģimene. Esmu pat runājis ar vecvecmammu – kā būtu, ja ceļu uz viņas māju ieskautu ozoliņu aleja? Protams, uzreiz jau simts nesanāks, bet būs taču Latvijai arī citas dzimšanas dienas, un es būšu lielāks, un pats, iespējams, uzcelšu savu māju, uz kuru arī vedīs ozoliņu aleja vai to ieskaus ozoliņu birzs. Kāpēc tieši ozolus? Jo latvieši tic – ja šūpuļa liksti un pirmās pirtslotas zēnam izgatavo no ozola, viņš izaug liels un stiprs. Es tāds gribu būt un to novēlēt arī savam dēlam kaut kad nākotnē. No ozola zariem un lapām Jāņos pin vainagus, un, ja es iestādīšu ozolus, tad nekad neaptrūksies ne zari un lapas Jāņos, ne zīles rudenī. Un vēl traka ideja, ko pie vakariņām ieteica mana ģimene, – ja katram ozoliņam dotu stipru latvisku vārdu... Un katrā kokā iekārtu putnu būrīti?

Kalt idejas ir tik jauki, kopā ar ģimeni divtik, bet es ticu, ka kaut ko no savas ieceres izdarīšu – un tie būs ozoliņi pie vecvecmammās mājas. To pārējo? Es paveikšu savas dzīves laikā, jo katram vīrietim taču esot jāiestāda koks, jāzaudzina dēls, bet... par to čūsku? Lai dzīvo, jo pati taču nevienam bez iemesla neuzbrūk. Es esmu par zaļu Latviju. Latviju – jubilāri.

Nils Kalvis LAVRENOVS,
Limbažu 3. vidusskolas 8. klases skolnieks

Katram no mums savai valstij vajadzētu dāvēt daļu no sevis, tāpēc es izvēlos dāvināt dzeju. Dzeja nav tukši vārdi, no tās var smelties iedvesmu un rast cerību. Var celties tie, kas reiz krituši, un gaisma var apspīdēt tos, kuri līdz šim bijuši ēnas aizsegā. Dzejai nav robežu un noteikumu, tā sniedz brīvību un dāvā mīlestību, tā spēj satuvināt un sniegt piedošanu.

Šeit ir manas mājas, kur esmu dzimusi un augusi.

Šeit rodas mani sapņi un cerības.

Šeit slēpjas mans prieks un bēdas.

Šeit es gūstu priekšstatu par dzīvi un tās uzdevumiem.

Šeit es veidoju savu stāstu.

Šeit rodas mana iedvesma.

Šeit ir mana būtība.

Šeit es šķirstu lapu pēc lapas.

Šeit ir sācies mans stāsts un šeit tas beigsies.

Šeit tas būs mūžīgi mūžos, manā dzimtajā Latvijā.

Dženeta Džeina BURKEVIČA,
Lādežera pamatskolas 9. klases skolniece

Man Īrijā dzīvo draugs, kurš nav latvietis un ar kuru sazinos gandrīz katru dienu. Viņu interesē valodas, tāpēc piedāvāju viņam ar manu palīdzību mācīties latviešu valodu. Iemācīju viņam krāsas, skaitīt līdz desmit, sasveicināšanās frāzes. Priecājos, kad viņš cenšas kaut ko man uzrakstīt latviešu valodā. Biju izbrīnīta, kad viņš palūdza, lai iemācu viņam kārtīgus latviešu lamuvārdus, jo viņa skolā mācās divas meitenes no Latvijas, kuras viņam tiešām nepatīkot, un viņš gribot tās pārsteigt. Tā viņš iemācījās: *aīta, kaza, cūka, čūska*. Re, vismaz pie viena iemācījās vēl dažus dzīvniekus! Tas nu tā, bet es uzskatu, ka mans labais darbs ir tas, ka popularizēju Latviju un kaut nedaudz mācu cittautietim latviešu valodu.

Evelīna KABLUKOVA,
Garlība Merķeļa Lēdurgas pamatskolas 7. klases skolniece

Mans labais darbs Latvijai... Galva tukša. Kaut domāju jubilāra Veidenbauma cienīgas *dziļās domas*. Dusmojos uz skolotāju, kura mani *piespiež* domāt par Latviju un maniem vēl neesošajiem labajiem darbiem tai. Turklāt laikā, kad es labprātāk spēlētu futbolu vai lasītu sēnes.

Tā nu es domāju. Par vecmāmiņu Agru Jēgeri, kuras adītās zeķes silda, šķiet, jau simtiem kāju. Viņa mums bija un ir Latvijas lepnums. Viņas pēdās es neēju, visticamāk, ar rokdarbiem nenodarbošos. Mans lauciņš ir sports. Kopš septiņu gadu vecuma spēlēju futbolu. Mana komanda ir guvusi uzvaras (gadījušies arī zaudējumi) spēlēs gan mūsu valstī, gan ārzemēs. Tātad uzvaru kaldināšana ir arī mans devums un labais darbs Latvijai.

Roberts JĒGERS,
Krišjāņa Valdemāra Ainažu pamatskolas 7. klases skolnieks

Kopā ar ģimeni laika gaitā esmu sakopusi dzimtas īpašumu ārpus Ozolaines. Mans tētis ar vectēvu, kad biju mazāka, ieguldīja daudz laika, lai attīrītu aizaugušos grāvjus, novilkta īpašuma robežas, izveidotu ērtāku piebraucamo ceļu. Atceros, kā kopā stādījām eglītes, bērzus gan pie mājas, gan jaunajā īpašumā. Izcirtām nonīkušās priedītes, atbrīvojām teritoriju no krūmiem. Pateicoties ieguldītajam darbam, astoņus gadus vēlāk īpašums ir sakopts, bērzi, priedes un egles krietni paaugušās, veidojot tīkamu ainavu. Taču darbi nebeidzas, īpašumu nepieciešams kopt. Esmu sapratusi, ka vairoto skaisto nav nemaz tik vienkārši – nepietiek tikai ar domu vien. Ir vajadzīgs gribasspēks, laiks, līdzekļi un vēlme sasniegt mērķi.

Lai darītu labu Latvijai, dzimtajam novadam, vajag sākt ar sevi, savu apkārtni, mazajiem darbiem. Laba sirds un ideja ir visa sākums.

Signe ĶEZBERE,
Limbažu novada ģimnāzijas 10. klases skolniece

Mans labais darbs ir tautas deju dejošana. Latvieši dejujuši jau sen, tā mēs saglabājam savas tautas tradīcijas, latviešu dejotprieku. Dejošana izkopj cilvēkā pareizu stāju, ritma izjūtu un skatuves kultūru. Es tautas dejas dejuju jau pirmsskolas vecumā un daru to vēl šodien Viļķenes bērnu deju kolektīvā *Trejdeviņi*. Mani pārņem īpaša sajūta, kad uzvelku tautastērpu un smaidoša, priecīga esmu uz skatuves, lai dejotu. Ik pavasari notiek skolēnu deju pasākums *Lecam pa vecam, lecam pa jaunam*, kad kopā sabrauc kolektīvi no dažādiem Latvijas novadiem. Pirms diviem gadiem šis pasākums notika Viļķenē. Tie ir kā mazi *Deju svētki*, kas apliecina to, cik daudz tautas deja ir tuva un cik daudz ir dejotgribētāju. Par valodu teic, ka tā pastāvēs tik ilgi, kamēr būs tauta, kas tajā runā. Par latviešu tautas dejām var teikt līdzīgi. Tās būs tik ilgi, kamēr būsīm mēs, latvieši, kuri dejos un kops mūsu deju kultūru.

Katrīna ŠNORE,

Baumaņu Kārļa Viļķenes pamatskolas 7. klases skolniece

Domāju, ka dzīvē katram ir savs ceļš jeb gājums un to, protams, nevar noiet neviens cits – tikai pats. Piekrtu latviešu sakāmvārdam: *Katrs pats savas laimes kalējs*. Tātad katram ir iespēja būt laimīgam un veidot savu dzīves ceļu pēc paša ieskatiem. Cilvēkiem sevi jāveido labāku ne tikai sevis dēļ, bet arī savas valsts dēļ. Sevi uzskatu par patriotisku latvieti, kas ciena savu valsti un tās likumus. Cenšos iet uz priekšu, jo vēlos zināt, ko spēju sasniegt – ne tikai skolā, bet arī valstij.

Mans labais darbs Latvijai šodien ir arī šī eseja, ar kuru cenšos parādīt vienaudžiem savu apņemšanos un iedvesmot viņus sevi pilnveidot! Man šķiet, ka mūsdienu sabiedrība ir pieradusi pie spēka paņēmieniem un skaļiem varoņdarbiem, bet aizmirsusi, ka mēs viens otram varam palīdzēt arī ar labiem vārdiem un piemēru bez liekas dižošānās.

Personīgi es savu dzīvi cenšos padarīt labāku ne tikai ar labu mācīšanos. Esmu arī Umurgas jaunsardzes vienības jaunsargs un lepojos, ka esmu tur iestāties. Tas ir vēl viens solis uz priekšu, tā dodot savu ieguldījumu valstij.

Ivars PAŽEMECKIS,

Umurgas pamatskolas 9. klases skolnieks

Šoreiz vairāk vēlos pastāstīt savu pieredzi Jaunsardzē, kur darbojos kopš 5. klases. Četros gados esmu spējies piedalīties vairākās aizraujošās nometnēs, iegūt jaunus, līdzīgi domājošus draugus, daudz zināšanu, kas saistītas ar aizsardzības pamatiem un izdzīvošanu netipiskos apstākļos. Visu pieredzi nekavējoties būtu gatavs pielietot, ja būtu nepieciešams. Darbošanās Jaunsardzē ir ne tikai labi pavadīts brīvais laiks, bet arī pieredze un sevis disciplinēšana. Kad jaunsargs sevi ir pierādījis, viņš saņem formas tērpu. Arī man ir bijusi iespēja to nēsāt. Tas ir liels gods, kas dod spēku un motivē. Ne mazāk svarīgi ir piedalīties valsts nozīmes pasākumos un atceres dienās. Esmu devies savas pilsētas tradicionālajā lāpu gājienā par godu Latvijas brīvības cīnītājiem, ar lielu lepnumu vērojis armijas parādi Rīgā. Jauniešu motivācija iestāties Jaunsardzē ir dažāda. Es gribu papildināt zināšanas, iegūt jaunus draugus un, protams, paveikt lielas lietas savas dzimtās zemes labā. Pats gan par karavīru kļūt negrāso, būšu ugunsdzēsējs un glābšu dzīvības.

Kristiāns KĀRKLIŅŠ,

Alojas Ausekļa vidusskolas 9. klases skolnieks

Ne visiem cilvēkiem skaistajā Ziemassvētku laikā ir iespēja svētkus svinēt mājās, tāpēc ģimenē nolēmām slimajiem bērniem sagādāt patīkamu pārsteigumu, sagatavojot jaukas dāvanīņas. Atsaucāmies radio izsludinātajā akcijā un iepriecinājām bērnus, ziedojot rotaļlietas un drēbes. Pēc katra padarītā labā darba rodas arvien jaunas idejas.

Man Latvija nozīmē daudz, jo es šeit dzīvoju un mācos. Cenšos labi mācīties, lai saprastu, kādu profesiju vēlos apgūt. Latvijai ir vajadzīgi izglītoti cilvēki, kas ir patstāvīgi savos lēmumos un rīkojas atbildīgi.

Par savu pēdējo labo darbu uzskatu to, ka cenšos, cik iespējams, runāt pareizā latviešu valodā, neizmantojot svešvārdus un barbarismus. Cenšos uz to mudināt ne tikai pats sevi, bet arī savus draugus un ģimeni, jo dzīvojam Salacgrīvas novadā un tur ļaudīm bieži patīk vārdiem noraut galotnes.

Cilvēku labie vārdi un darbi dod spēcīgu pozitīvo enerģiju, tāpēc cenšos domāt labas domas, daru labus darbus. Priecāsimies par Latviju, apzināsimies un pārdomāsim to labo, kas ir katrā no mums un mūsu zemē!

Matīss ANDŽS,

Limbažu novada ģimnāzijas 10. klases skolnieks

Viens no maniem labajiem darbiem ir tas, ka es spēlēju futbolu. Vēl lielāks darbs būtu, ja spēlētu Latvijas izlasē. Tas ir mans sapnis, ko vēlos īstenot nākotnē. Tas ir tikai viens no daudzajiem darbiem. Esmu palīdzējis savai omei un vecmammai. Palīdzēt omei ir ikdiena, bet palīdzēt vecmammai – kaut kas īpašs, jo viņai pēc smagas slimības ir grūti pat runāt, nākas pamazām atveseļoties un šos darbus pati nevar paveikt. Taču man patīk tas īpašais siltais vecmammassmaids, kad es paveicu kādu darbu. Var redzēt, ka viņa ir lepna par mani, un es arī lepojos ar sevi. Palīdzēt omei, kura dzīvo laukos, arī ir vajadzīgs. Piemēram, vasarās grābt sienu dažreiz no rīta līdz vakaram, barot lopus un vēl darīt daudz citu darbu, kuru lauku saimniecībā ir ne mazums. No pavasara līdz rudenim tie stājas vienā nebeidzamā rindā.

Vislielākais un nozīmīgākais darbs, ko daru katru gadu, manuprāt, ir piedalīšanās talkā. Es to daru kopā ar draugiem, jo man patīk redzēt tīru Latviju. Visi šie veikumi kaut kādā ziņā ir veltīti Latvijai. Lai arī tie ir parasti un nav varoņdarbi, ar tiem ir jālepojas!

Uldis PURIŅŠ,

Krišjāņa Valdemāra Ainažu pamatskolas 8. klases skolnieks

Latvija – tai es vēlos dāvēt visu. Visu, ko māku, protu un zinu, jo tā man ir devusi tik daudz. Tā man devusi mājas un, visu mūžu līdz šim dzīvojot dabas un mežu tuvumā, zinu, cik Latvija ir brīnumaina. Ir viena lieta, ko es visvairāk gribētu dot Latvijai no sevis. Gribētu to padarīt krāšņāku un daiļāku, neskatoties uz to, cik tā jau ir skaista. Jau ilgu laiku aizraujos ar mākslu, un vēlos ar savām prasmēm dalīties. Manu attieksmi pret mākslu noteikti ietekmēja mani vecāki. Mans tēvs ir pasauleslavens tēlnieks. Viņš veido skulptūras, pieminekļus un līdzīgus objektus. Vēl neesmu izdomājis, kurā virzienā es darbošos, bet līdz mirklim, kad to sapratīšu, varēšu izmēģināt dažādus mākslas veidus un stilus, tanī pašā laikā izgreznojot Latviju.

Elvīra ĪLE,

Staiceles vidusskolas 7. klases skolniece

Latvija ir vieta, kur es dzīvoju, mācos un atpūšos. Tā ir mana un manas ģimenes mājas. Es rūpējos par tīru vidi. Katru gadu piedalos talkās, kur sakopju savu apkaimi, stādu kokus, lai būtu zaļi meži. Sargāju un rūpējos par lielu dižozolu savā pagalmā, lai tas neiznīktu un Latvijai vēl daudzus gadus būtu, par ko lepoties. Tāpat mēs savā ģimenē neaizmirstam tradīcijas un nododam tās tālāk nākamajām paaudzēm. Īstam latvietim svētki nav iedomājami bez dziesmām un dejām. Kā gan citādkā, ja mums ir Dziesmu un deju svētki, kas ir unikāli visā pasaulē? Manuprāt, tieši tie visspilgtāk raksturo Latvijas gribasspēku un vienotību. Arī es ar lepnumu dejuju tautas dejas un esmu piedalījies svētkos, kas man ļāvis saprast – kopā mēs varam sasniegt daudz, un tieši gribasspēks mūs vieno.

Artūrs MAGONE,

Lādezers pamatskolas 8. klases skolnieks

Esmu latviete ar tālām igaunju saknēm, bet savu latvietību manu ikreiz, apmeklējot tautas deju kolektīvu, kur patiesi sajūtu savu izecsmi. Izdejojot katru soli, jūtot līdzī dziesmu vārdiem Mežaparka estrādē, veroties latvju rakstos, lūkojoties mākoņu spēlēs, spēju aptvert, cik mana tauta, zeme ir bagāta.

Mans labais darbs Latvijai ir dzimtaskoka izzināšana. Interesanti uzzināt, kas ir mani senči, no kā esmu mantojusi savas latviskās īpašības. Tā nu pētot dzimtas saknes, pateicoties manai mammai, kura uzņemusies šo grūto pētniecību, esam jau izzinājuši radurakstus līdz septītajai paaudzei. Grūti aptvert, ka esmu septītā paaudze savā dzimtaskokā!

Vēl viens labais darbs Latvijai ir piedalīties Dziesmu un deju svētkos. Ceru, ka nākamvasar būs iespēja tajos piedalīties jau trešo reizi. Būt vienai no daudzajiem dejotājiem Daugavas stadionā un pievienoties dziedātāju pulkam Mežaparka estrādē ir liels gods. Tā es turpinu latviešu tradīcijas. Tāpat neapraķstāmas, patriotiskas izjūtas rada piedalīšanās uzvedumā *No zobena saule lēca*. Kopības sajūta ar citiem dejotājiem, mēģinot ar deju izstāstīt stāstu par latvju cīņu būt pašiem, ir kas maģisks. Tas ir brīdis, kad sāk ātrāk sisties sirds, skudriņas skrien pār ķermeni, tā ir laime, lepnums būt latviete!

Nora KIVERJAKA,

Limbažu novada ģimnāzijas 10. klases skolniece

Labos darbus sāku darīt, pašam to neapzinoties, jo šīs lietas šķiet jau pašsaprotamas: palīdzēt sakopt tuvāko apkārtni un vienkārši izpalīdzēt apkārtējiem cilvēkiem. Jau no mazotnes tiku mācīts, ka labie darbi ir jādara. Es mācījos to no saviem vecākiem, vectēva un vecmammās. Jo vairāk darīsim, jo mūsu valsts kļūs par tīkamāku vietu, kur dzīvot.

Augot lielākam, sapratu, ka varu darīt ko vairāk. Man ļoti patīk sports, esam sportiska ģimene. Tas ir mammas nopelns, jo viņa ir sporta skolotāja. Vienmēr vēlējos pārstāvēt Latviju kādā sporta veidā. Pirms 4 gadiem sāku trenēties karatē, un kopš tā laika esmu piedalījies ļoti daudzās sacensībās, tostarp vairākās starptautiskās, iegūstot arī godalgotas vietas. Esmu bijis lepins ne tikai par apbalvojumu, bet arī par to, ka esmu no Latvijas, no Ozolmuižas. Man patīk pavadīt laiku svaigā gaisā, atpūšoties aktīvi. Lai mani vienaudži mazāk laika veltītu datoram, telefonam, citām modernajām tehnoloģijām, cenšos arī draugus iesaistīt aktīvā dzīvesveidā.

Darīt labus darbus Latvijai vēlos ne tikai tagad, bet arī nākotnē, piemēram, izvēloties profesiju. Man patīk daba, esmu uzauzdzis laukos. Neapzināti, ka varētu būt noderīgs Latvijai nākotnē, esmu izvēlējis kļūt par zvejas inspektoru. Tādējādi darīt to, ko mīlu, un palīdzēt saudzēt dabu.

Renārs STUMPS,

Ozolmuižas pamatskolas 9. klases skolnieks

Man ir laimējies piedzimt tik skaistā vietā kā Latvija – skaista daba, sakopta vide, jauki cilvēki. Kad izaugšu, gribu dzīvot šeit un būt noderīgs gan savai ģimenei, gan Latvijai. Man sāp sirds, ka pilsētās un laukos varam sastapt pamestus suņus un kaķus. Gribu, lai gan paši, gan mūsu četrkājainie draugi būtu laimīgi. Lai to izdarītu, daudz jāmacās un jāklūst par labu veterinārārstu. Kad izaugšu liels, palīdzēšu šiem dzīvnieciņiem. Man nepatīk, ja dzīvniekus iemidzina. Es neatļaušu, ka manā patversmē veselus dzīvniekus iemidzina tikai tāpēc, ka tie ir pamesti. Šajā patversmē dzīvniekus mīlē, ēdinās un ārstēs. Tas nebūs darbs, ar ko var izpelnīties slavu vai ordeni, bet zinu, ka tas būs mans sirds devums mazām, mīļām dvēselītēm. Varbūt kāds dzīvnieks tiks paglābts no nāves, kāds atradīs labus saimniekus, kāds tiks izdziedināts. To visu es varēšu paveikt, dzīvojot tepat savā dzimtenē Latvijā.

Gints STRAUME,

Staiceles vidusskolas 7. klases skolnieks

Katru gadu daļu no savas kabatasnaudas ziedoju bērniem ar īpašām vajadzībām. Uzskatu, ka ziedot ir mans pienākums, tāpat kā iet uz skolu. Daudzi no mums pat neizdomājas, cik viņiem salīdzinājumā ar mums, veselajiem, ir grūti. Tāpat katru gadu piedalos talkās. Daru to, jo vēlos, lai mana pilsēta un zeme ir tīra. Galu galā mūsu valsts ir tāda, kādi esam mēs. Nākamais labais darbs ir kā divi vienā – labs un atbildīgs. 4. maijā kopā ar ģimeni pie robežas ar kaimiņzemi Igauniju stādīju ozolu par godu Latvijas simtgadei. Ik pa reizei dodos aplūkot ozoliņu, uzraudzīt, kā tas aug, un pārliecināties, vai viss kārtībā. Esmu lepins ar savu sētu, savu ozolu un savu valsti. Lepojos, ka esmu tās iedzīvotājs. Mūsu nav daudz, bet katrs vai kopā spējam paveikt lielas lietas. Paldies tev, Latvija, par šo iespēju!

Arvis PURIŅŠ,

Krišjāņa Valdemāra Ainažu pamatskolas 8. klases skolnieks

Ikviena Latvijas iedzīvotāja pienākums ir sakopt un uzturēt tīru Latvijas dabu, savu māju un tās apkārtni. Aptuveni pirms trim gadiem mana ģimene iegādājās īpašumā jauku māju ar ne tik sakoptu apkārtni Viļķenes pagastā. 1,2 ha plašā teritorija bija aizaugusi, dīķis un grāvji nekopti. Mēs gribējām, lai vide, kurā dzīvojam, ir sakārtota un skaista, tāpēc ķērāmies pie darba. Tika tīrīts dīķis, sakopti grāvji, uzarta zeme, lai ierīkotu dārzu, pie mājas stādītas puķes. Daudz tika darīts šīs apkārtnes labā. Šodien priecājos par iekopto augļu dārzu, bagāto dārzenu ražu tīrumā un skaistajiem ziediem mājas pagalmā. Acis žilbst, veroties saules atspulgā dīķa ūdenī. Grūtais, smagais darbs un tam veltītais laiks ir pārvērties brīnišķīgā rezultātā.

Elvis GŪTMANIS,

Baumaņu Kārļa Viļķenes pamatskolas 8. klases skolnieks

Laikraksta «Auseklis» bezmaksas tematiskais pielikums. Pielikuma redaktore Laila Paegle. Pielikumā izmantoti autoru darbi vai to fragmenti, kuri iesniegti konkursā «Mans labais darbs Latvijai». Publicētas Ilgas Tiesneses, Gintas Ažukas, Arītas Eglītes un Gunta Apses fotogrāfijas. Iespiests SIA «Latgales drukā» tipogrāfijā Rēzeknē, Baznīcas ielā 28. Tirāža 4300 eksemplāru.

Pielikuma izdošanu finansē Valsts kultūrkapitāla fonds. Projektā «Ar saknēm Latvijā», Nr. 2017-1-STP-M11013, mērķprogrammā «Atbalsts medijiem sabiedriski nozīmīga satura veidošanai». Projekta autors SIA «Izdevniecība Auseklis».